

Arrest

nr. 92 947 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 17 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRAMY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit het verzoekschrift en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient de verzoekster op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 29 maart 2012 een beslissing tot "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming".

Tegen die beslissing stelt de verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert bij arrest nr. 85 204 van 25 juli 2012 zowel de vluchtelingenstatus

als de subsidiaire bescherming toe te kennen. Op 22 augustus 2012 wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) betekend.

De verzoekster dient op 8 november 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 juni 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing die betekend wordt op 20 juli 2012 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30/05/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak en van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Enig middel genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

Doordat:

De Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd door Mevrouw HAJRULLAHU, die genomen werd in toepassing van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als niet ontvankelijk beschouwd moest worden.

Dat om tot deze conclusie te kunnen komen, de tegenpartij zich gegrond heeft op een verslag opgesteld daar haar ambtenaar-geneesheer, de heer L;

Dat deze geneesheer vermeldt dat het hem schijnt dat de ziekte van mijn verzoekster geen reëel levensrisico voor haar meebrengt, noch voor haar fysieke integriteit, noch de risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Terwijl :

In overweging dat artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980 vermeldt

" De vreemdeling die in België verblijft en die over een identiteitsdocument beschikt en aan een ziekte lijdt in een staat dat zij zijn leven of zijn fysieke integriteit in gevaar brengt of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren, wanneer er in zijn land van herkomst, of in het land waarin hij verblijft geen adequate behandeling bestaat, kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in het Rijk indienen, bij de Minister of zijn afgevaardigde

Om te kunnen bepalen of de vreemdeling die deze bepaling aanvraagt aan de criteria beantwoordt, luidt het tweede lid van deze paragraaf als volgt:

"De vreemdeling moet alle nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte overmaken De beoordeling van het voorgenoemde risico en van de mogelijkheid tot adequate behandeling in het land van herkomst of het land waarin hij verblijft, is uitgevoerd door een ambtenaar-geneesheer die een advies over het dossier geeft. Hij kan, indien hij het nodig beschouwt de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies vragen bij een deskundige".

Dat het hier nodig is te herinneren dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering die op de administratieve autoriteit berust alleen gaat over de plicht de verzoekende partij in te lichten over de redenen die de bestreden akte bepaald hebben, met voorbehoud nochtans dat deze motivering zou beantwoorden, zelfs op impliciete maar zekere wijze, aan de belangrijkste argumenten van verzoeker.

Dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering die op de administratieve autoriteit berust het moet toelaten aan de bestemming van de beslissing de redenen te kennen waarop deze gegrond zijn, zonder dat de autoriteit verplicht is de redenen ervan uit te leggen;

Dat het daardoor voldoende is dat uit de beslissing de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige manier voortvloeit, om het de bestemming toe te laten de beslissing en haar rechtvaardigingen te begrijpen, om indien nodig deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep, en aan de bevoegde jurisdictie, in dit geval uw Raad, de mogelijkheid te geven zijn controle uit te oefenen;

In overweging dat na herinnering van deze beginsels, men ook moet aantonen dat de tegenpartij, de medische situatie van mijn verzoekers absoluut niet in overweging neemt en het feit dat de verschillende dokters die haar volgen, voor haar over een ziekte spreken die een reële risico voor haar leven, of haar fysieke integriteit zou kunnen betekenen bij gebrek aan een aangepaste behandeling.

In overweging dat de ambtenaar-geneesheer van de Dienst vreemdelingenzaken, in zijn medisch advies verduidelijkt dat de ziekte niet zou overeenkomen met een ziekte zoals voorzien aan §1, lid 1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

Dat hij uit het medisch getuigschrift dat hij gekregen heeft kan aftrekken, dat mijn verzoekster niet aan een ziekte zou lijden die een reëel risico voor haar leven of haar integriteit zou betekenen;

In overweging dat mijn verzoekster deze schatting betwist in de mate hoe zij aan tegenpartij een medisch getuigschrift getoond heeft, met vermelding dat de pathologie waaraan zij leed, een pathologie is die een reëel risico voor haar leven, of haar fysieke integriteit meebrengt indien ze niet op aangepaste manier behandeld wordt;

Dat mijn verzoekster sinds jaren aan depressie lijdt en een medicamenteuze behandeling volgt om haar blijvend angstaanvallen na te komen.

Dat de tegenpartij dit element niet in overweging neemt;

Dat het medische getuigschrift dat getoond werd door een specialist opgesteld werd;

Dat deze specialist de gezondheidstoestand van mijn verzoekster bewijst;

Dat uit hier boven genoemde elementen voortvloeit dat de genomen beslissing de bepalingen van de middelen schendt en dat men ook mag beschouwen dat er een risico bestaat in dit geval van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens.

Dat dit artikel bepaalt dat niemand aan onmenselijke of vernederende behandeling onderworpen mag worden;

Dat in verband met de verslagen die door de eigen dokter van mijn verzoekster opgesteld werden, er tot een schending van de bepalingen van de middelen besloten kan worden;

Dat het daardoor dus aangewezen is, de beslissing die aan mijn verzoekster betekend werd te vernietigen;"

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Artikel 9ter Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 (BS 6 februari 2012)”, luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

2.5. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd *in casu* onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing steunt daarvoor op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies vastgesteld dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van hetzelfde artikel die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2.6. Deze grond die *in casu* werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 februari 2012). In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4)."

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer op basis van een standaard medisch getuigschrift vast te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat de ambtenaar-geneesheer is nagegaan of de ziekte van verzoekster al dan niet levensbedreigend is. De ambtenaar-geneesheer heeft daartoe het volledig ingevulde en gedetailleerde standaard medisch getuigschrift van 12 oktober 2011 van verzoekster onderzocht, op basis waarvan de ambtenaar-geneesheer het volgende oordeelde:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.11.2011.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd

door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 12.10.2011 blijkt dat de beschreven depressie niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De Raad wijst verzoekster erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer. (Zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: *"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*)

2.8. Steunend op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Omdat uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit is bijgevolg niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aldus onontvankelijk verklaard.

2.9. Waar de verzoekster beweert dat het standaard medisch getuigschrift werd opgesteld door een specialist, stelt de Raad vast dat dit alvast niet blijkt uit het getuigschrift zelf, aangezien enkel vermeld is dat het medische getuigschrift werd opgesteld door L.P., 'docteur'.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose en de behandeling niet betwist en in overweging neemt, doch enkel stelt dat de voorgelegde medische aandoening niet van die aard is om een directe bedreiging voor leven van verzoekster uit te maken. Waar de verzoekster beweert dat *"verschillende dokters die haar volgen, voor haar over een ziekte spreken die een reële risico voor haar leven, of haar fysieke integriteit zou kunnen betekenen bij gebrek aan een aangepaste behandeling"*, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit argument niet ernstig kan aanvoeren aangezien dit nergens uit het medisch getuigschrift blijkt.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de voorgelegde aandoening op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding heeft gemaakt, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling en gevolgtrekkingen van de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.10. In zoverre dat verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de begrippen *"een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit"* of *"een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling"*, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de rechtspraak met betrekking tot artikel 3 EVRM. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het desbetreffende artikel uit de

Vreemdelingenwet doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat:

“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Tevens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 35).*

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in *D. v. Verenigd Koninkrijk* (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

2.11. *In casu*, waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoekster, wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Waar de ambtenaar-geneesheer concludeert dat de beschreven depressie niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van de verzoekster, beweert deze laatste dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster laat evenwel na *in concreto* aan te geven welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste en enige middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES